

Hle, vyryl jsem si tě do dlaní. Iz 49,16

Poranili jste si někdy dlaň až do krve? Pak jistě víte, jak je taková rána nepříjemná a připomíná se při každém hnutí ruky. A tady prorok tlumočí, že si Hospodin způsobil takovou ránu úmyslně. „*Vyryl si do dlaní*“ – nejen napsal, ale vyryl rydlem, jak se zaznamenávaly kdysi v Předním Orientě zprávy. A rytí na dlani zanechává krvavé, bolestivé stopy. Proč to učinil? Nešlo o nějaké tetování, jaké činívají lidé buď z pověry nebo se tím chtějí udělat zajímavější. Takové také bývá na jiných částech těla. Ono Boží vyrytí mělo daleko hlubší význam. Mělo být stálou připomínkou. Mělo Bohu připomínat jeruzalémské hradby, jak čteme v pokračování prorockého slova: „*Tvé hradby mám před sebou stále*“ (Iz 49,16b). Mělo připomínat opevnění Božího města v plné kráse a pevnosti a s ním i Hospodinův chrám a Boží lid. Ovšem v době, kdy prorok tato slova pronášel, byly ony hradby pobořeny, Jeruzalém i Hospodinův chrám ležely v troskách, Boží lid byl pokořen Babyloňany. Těžce se žilo těm, kteří byli odvezeni do zajetí - a ještě hůře těm, kteří v judské zemi a v ruinách Jeruzaléma zůstali. Zdeptaný Boží lid byl ku posměchu okolí. Naříkal: ‚Hospodin nás opustil‘ (Iz 49,14). Mnohých se zmocňovala beznadě. A do těch chmur, nářků, bolestí a ponižování zaznívá Hospodinovo slovo, které zvěstuje prorok: „*Copak může zapomenout žena na své pacholátko, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. Hle, vyryl jsem si tě do dlaní, tvé hradby mám před sebou stále*“ (Iz 49,15n). *Vzmuž se, Jeruzaléme! Vzmuž se, Boží lide! Hospodin na tebe nezapomíná. Ztrestal tě za tvá provinění, dal ti vypít kalich hořkosti, aby ses vzpamatoval. Ale tvé ponížení, které muselo nastat, mu působí bolest jako krvavá rána na dlaních. Nezapomíná na tebe. Ví o tobě, má nad tebou lítost – přes všechna tvá selhávání. Má tě na paměti, stále si tě připomíná, zůstává tvou ochranou a připravuje tvou záchranu. Zůstává stále platné, že Hospodin neopouští svůj lid. Poniženým a pokořeným přináší tak prorok slovo potěšení a naděje, která se naplní.*

Poněvadž pak slova Písem nejsou historickým dokumentem, ale, jak píše apoštol: „*Všecko, co je tam napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z trpělivosti a z povzbuzení, které nám dává Písmo, čerpali naději*“ (Ř 18,4), platí prorocká slova, která jsem vzal za základ dnešního kázání, i pro nás, křesťany 21. století po Kristu v Čechách a pro každého z nás osobně.

Dnes nejsme vnějšně zotročeni, naopak žijeme ve velké svobodě. Ale: nejsme všelijak zotročeni vnitřně? Nezotročuje nás stálý chvat, touhy po dobrém zajištění nebo užívání si, internet, mediální prostředky aj.? - Nežijeme v tělesné bídě, naopak v značné sytosti. Ale svírá nás duchovní bída. Nejen svět kolem nás, ale i nás křesťany. Snadno porušujeme, zanedbáváme i opouštíme duchovní hodnoty: pravdu, lásku, víru pevně v Bohu zakotvenou, věrnost, dobrotivost, milosrdenství, ochotné posloužení, odpuštění. Naše řady řídnu, naše zvěstování je bezzubé, pošilháváme po berličkách z jiných náboženských proudů, které nám ovšem nepomohou ani pomoci nemohou. Není divu, že pohled vpřed není nijak radostný. Možná opravdu budou muset přijít horší časy (jako kdysi na Judejce), abychom procitli a obrátili cele svůj pohled k tomu, který i nám vzkazuje: „*Hle, vyryl jsem si tě do dlaní*“.

Ano, i nás má Hospodin vyryty ve svých dlaních. A tím rydlem, kterým vyryl, je kříž Ježíše Krista, Syna Božího, jež Otec poslal, aby hledal a spasil, co zahynulo (L 19,10), a tak aby „žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (J 3,16). Písmo na Božích dlaních vytvořila Kristova krev, která byla za nás prolita, krev beránka Božího, „který snímá hřích světa“ (J 1,29; srov. 1P 1,19). On vstoupil k Otci, aby byl našim přímělníkem, aby nás zastupoval a k milosrdenství nad námi nás připomínal. Lze tedy říci, že Ježíš Kristus je naší připomínkou na Božích dlaních - a to trvalou. Pro Ježíše Krista nás Bůh přijímá takové, jací jsme. Pro Ježíše Krista jsme zapsáni, ano vyryti, ale také skryti v Božích dlaních a můžeme směle hledět vpřed, necht' se děje cokoli. Patříme Bohu, On o nás ví a má nás stále před očima. To je pevný bod, o nějž se můžeme opřít a na nějž můžeme spolehnout v každý čas.

To nás ovšem nevede fatálně složit ruce v klín, být pasivní, tupě čekat, ale zbavuje strachů a úzkostí, dává sílu překonávat problémy, bolesti a nesnáze. Úkolem vyznavačů Božího lidu není nečinnost, ale aktivní jednání. „Jděte, kažte evangelium všemu stvoření“ – přikazuje Ježíš svým následovníkům. A kázat či zvěstovat evangelium neznamená jen hovořit, ale také konat. Konat skutky lásky, nejednat úskočně a zálučně, ale pravdivě, neodplácet zlé zlým, vnášet pokoj do nepokojů, přinášet radost tam, kde se rozmáhá sklíčenost, smíření tam, kde se rozmáhají vášně, odpouštět tam, kde nám bylo ublíženo či kde se nám stala křivda. A při tom nezapomínat na modlitbu – za sebe i za jiné. I to patří ke křesťanskému konání. Nepolevujme, byť jsme neviděli úspěchy. Neresignujme, i když se cítíme slabí a selhávající. Právě tehdy tím víc myslíme na slovo Božího zaslíbení, zvěstované prorokem a potvrzené Kristem: „*Hle, vyryl jsem si tě do dlaní*“. Jeho slovo je rozhodující. On neopouští dílo svých rukou, ale slavně je dokoná.

A tak modleme se a pracujme k slávě Páně vědomi si jeho slavného zaslíbení: „*Hle, vyryl jsem si tě do dlaní*“.

Amen.

Introitus: 1K 1,3 + Ž 146,5n

Píseň: Žalm 2

Susprium před modlitbou: Žd 10,23n

Modlitba

Čtení Písma: Iz 49,14-18; Zj 19,6-10

Píseň: 418 (Sem pohled', Bože, z nebes svých)

Suspírrium před kázáním: J 6,68bc (Pane, ... života)

Kázání: Iz 49,16a

Píseň: 199 (Slož, co srdce tísni)

Modlitba

Požehnání: Žd 13,20n

Píseň: 426 (Tvá, Pane Kriste, věc jest)

Kázáno: Pelhřimov 24. 8. 2014

Modlitba před kázáním:

„Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný. Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a dobrým skutkům.“

Takto se modleme:

Hospodine, dobrý Bože, v Ježíši Kristu náš Otče! Buď velebeno Tvé jméno! Sešli jsme se v tento den, abychom vyslechli z Tvého slova posilu, potěšení i napomenutí. Uvědomujeme si, co bychom byli bez Tebe. Ano, máme o sobě vysoké mínění: Člověk, to je přece někdo, pohledme, co všechno dokáže. Jistě lidé dokáží mnohé až úchvatné věci – ale co by dokázali, kdybys Ty jim to nedal do vínku, aby dokazovat mohli. Tvou vůlí je, aby vše bylo dobré tak, jako Ty jsi takové vše učinil. Jenže – co vedle dobrých věcí napácháme my lidé nedobrého, co všechno pokazíme svou samolibostí a neposlušností Tvých řádů. A přece Ty nás proto nezavrhneš, ale dokonce nám dáváš zaslíbení, že na nás stále pamatuješ a stále jako milující Otec čekáš na návrat svých neposlušných a marnotratných synů a dcer. Díky Tobě. Buď velebeno Tvé jméno. Chceme Tě chválit a prosit ještě slovy, která nás naučil Ježíš: „Otče náš“.

Amen.

Modlitba po kázání:

Díky Tobě, Hospodine, za tvé ujištění, že o nás stále víš a že nás neopouštíš, jak bychom to přecasto zasloužili. Díky, že nám dáváš vždy novou sílu, abychom dokázali znovu začínat tam, kde selžeme. Prosíme, posiluj nás mocí Ducha sv., abychom tak, jako pamatuješ Ty na nás, uměli pamatovat my na Tebe, na Tvůj zákon i na Tvá zaslíbení.

Prosíme za náš sbor, aby rostl Tobě ke cti. Prosíme za celou ČCE, aby v tomto národě byla světlem mnohým na cestu. Prosíme za celou Tvou církev, rozsetou po všem světě, aby věrně nesla zvěst evangelia všemu stvoření.

Prosíme za pomoc všem strádajícím, z nás pak si učiň v tom účinné pomocníky. Prosíme za nemocné a trpící, dávej jim uzdravení i ulehčení, a nás veď, abychom na ně nezapomínali. Prosíme Tě za tento náš národ i za ostatní národy světa. Prosíme Tě za celý svět.

Nechť Tvá milost nás stále provází a Duch sv. vodí. Chvála a díky Tobě, Bože náš.

Amen.

Zd.Soušek